

Ігор Герич: діонісійське // Незалежний культурологічний часопис «І». – 2015. – Спецвипуск. – 303 с.

15 червня 2015 року минув рік із часу відходу у вічність видатного українського хірурга, вченого, громадського діяча, багатолітнього очільника УЛТ у Львові професора Ігоря Герича. У зв'язку з цим у Львові та на малій батьківщині покійного у районному центрі Турці на Львівщині відбулася низка заходів присвячених вшануванню його світлиї пам'яті.

13 червня у Церкві святих Петра і Павла у Турці проведено поминальне богослужіння та освячено пам'ятник на могилі Ігоря Герича. У Центрі культури «Україна» відбулася презентація спеціального випуску журналу «І», присвяченого пам'яті покійного: «Ігор Герич: діонісійське» та розгорнуто велику фотобіографічну виставку, на якій представлено всі етапи його життя – від раннього дитинства у рідній Турці, через афганську війну до вершин медичної науки та практики. Рішенням міської ради вулицю, на якій колись він мешкав, названо його іменем. У всіх цих заходах брали участь земляки Герича та гості зі Львова.

Львівське телебачення 14 червня показало відеофільм присвячений пам'яті І. Герича.

15 червня у львівській Церкві Пресвятої Трійці відбулася поминальна Служба Божа за участю рідних, близьких, друзів і співпрацівників покійного.

Того ж дня у львівській книгарні «Є» велелюдній аудиторії презентовано спеціальний пропам'ятний випуск журналу «І» «Ігор Герич: діонісійське». Презентацію провів головний редактор журналу, відомий політолог і громадський діяч Тарас Возняк. Присутні почули надзвичайно цікаву розповідь про підгрунття втілення на 300 сторінках журналу задуму щодо увіковічення пам'яті Ігоря Герича саме у такому філософському форматі. Про підготовку видання розповів керівник управління охо-

рони здоров'я Львова д-р Володимир Зуб. Із спогадами про покійного виступили головний лікар Львівської обласної клінічної лікарні д-р Михайло Гичка, доцент кафедри загальної хірургії ЛМУ ім. Данила Галицького канд. мед. наук Дарій Бідюк, доктор Орислава Хомик, близькі та знайомі Ігоря Герича.

У своєму виступі Тарас Возняк наголосив, що існує багато традицій увічнення пам'яті: «Видаються книги спогадів. Видаються тексти того, кого хочуть увічнити. Видаються збірки наукових творів, які присвячують тому, кого хочуть увічнити. І видаються наукові збірники, які не лише присвячуються увічнюваному, але і спонукують тих, хто візьме їх до рук задуматись, подумати разом із тим, хто вже відійшов. Відійшов, однак у тому спільному акті думання неначе повертається». На сторінках часопису «Ї» майстерно поєднано ці перелічені традиції.

Тут знаходимо «діонісійське» – філософські роздуми та рядки давньогрецьких мудреців і поетів, філософські трактати наших сучасників. Чому Діонісій? Кожен, хто зблизка знав Ігоря Герича, не міг не зауважити, що у погляді його очей радість завжди перепліталася із зажурою, за веселістю його характеру чаїлася печаль. Бо це була людина, яка не лише перейшла всі кола афганського пекла, а й працюючи хірургом, постійно перебувала на тій межі, яка розділяла чиесь життя від смерті. На тій межі, яку хірург Герич мусів не одну сотню раз переходити, рятуючи здоров'я та життя недужим, радіючи своїм перемогам і жорстоко страждаючи від поразок. В його очах, в його характері дивним, але як для нього природно, знаходили своє поєднання вогники радощів і хмарки печалі. Образ радіючого життю і водночас страждущого, та все таки тріумфуючого бога, маємо і в іпостасі давньогрецького Діонісія. Це був, без сумніву, знак вищих сил, що герой нашої оповіді був по-батькові Дионізович, і не тільки по-батькові, а й по своїй людській сутності. Тема батька і перипетії життя Ігоря, мотиви карпатських плаїв і гір, бистрих гірських річок зумовили тему інтелектуального увічнення його пам'яті.

Отже, на сторінках часопису знаходимо тексти Гімну Гомера, твори Евріпіда та Публія Овідія Назона у мистецьких перекладах Івана Франка та Андрія Содомори. Вони дають змогу читачеві торкнутись вершин світової класики та причаститись із джерел високої духовності. Подано філософські роздуми Александра Меня, Вячеслава Іванова, Еріка Робертсона Доддса, Єлени Волі, Леоніда Тираспольського, Тат'яни Ліфанцевої про бога – про людину, яка страждає.

А далі особистість і душу Ігоря Герича майже на 70 сторінках пізнаємо з його наукових, белетристичних, публіцистичних текстів і виступів. І в них перед нами постають його роздуми про совість («Ти можеш до кінця життя просидіти за каменем, але після того тобі до кінця життя жити з ним»), про здоров'я («Політики мають

обіцяти державу, яка дасть щастя і здоров'я»), про реформи охорони здоров'я («реформа охорони здоров'я України не може впливати з руйнації існуючої системи охорони здоров'я») і про ту медицину, яку маємо і якій «бракує якісної організації», в якій маємо і спадок «советщини». Можемо прочитати про нашу давно змертвілу академічну науку («Вернадський»), про те, що «в Афгані не було такої жорстокості, як у «Беркута», «Открытое письмо Президиуму общероссийской общественной организации «Общество врачей России» від 16 березня 2014 р., а також ще багато цікавого та повчального.

Філософські роздуми доктора Яноша Саноцького та культуролога Тараса Возняка «На честь Ігоря Герича» по-особливому висвітлюють особистість цієї Людини-представника тієї когорти, яка формує націю.

Земний шлях людини минулий, а своїми спогадами про неї ми віддаємо належність цьому законіві людського буття. У «Світлиці спогадів» друзі та колеги Ігоря Герича тепло згадують про нього як про «Людину з великої букви», наголошуючи на тому, що «Іскра Божа не гасне!», «Життя чудове за будь-яких обставин», «Здавалось неможливим, що все це поєднується в одній людині», він був «Нетиповий афганець» і йому «Не лише щастя усміхалось...», а його життя – це «Шлях гідності, професійності, чесності».

Не можливо не згадати щемливі слова поезії Богдана Стельмаха, які знаходимо на сторінках споминів:

*«Все приходить у світ, щоб цвісти, якнайдовше цвісти.
То чому з себе цвіт обтрясти так поквапився ти?
Дожену, перейму,
Крила крику здійму:
Ну, чому
Так поквапився ти?»*

Цей пропам'ятний випуск часопису «І» – гідний інтелектуальний пам'ятник на пошану справжнього інтелектуала Ігоря Герича.

*Зеновій МАСНИЙ,
доцент ЛНМУ, член НСЖУ
Аретій КРАВЕЦЬ, лікар-радіолог*

Стаття надійшла 26. 06. 2015
Після доопрацювання 01. 07. 2015
Прийнята до друку 07. 07. 2015